

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ref. lelkész.
TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ref. koll. tanár.

KIADJA:
Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
„Egyházi Értekezlete“

Megjelenik:
minden vasárnap.
ELŐFIZETÉSI AR:
Egy évre 4 kor. Negyedévre 1 kor
Fél évre 2 kor. Egy szám ára 10 fill

Szerkesztőség és kiadóhivatal
hová a lapba szánt kéziratok
== reklamációk és ==
előfizetési pénzek küldendők
== Maros-Vásárhely. ==
Szentgyörgy-utca 9. szám.
== ref. lelkészi lakás. ==

É R T E S I T É S

a z erdélyi református egyházkerület egyházi értekezletének

VI. rendes közgyűléséről

a melyet Maros-Vásárhely sz. kir. városban ez év szeptember hó 8—10 napjain fogunk megtartani és a melyfelől az egyházi értekezlet alapító, rendes, pártoló tagjait, református hittestvéreinket és az érdeklődőket atyafiságos indulattal ez uton is értesítjük azzal a hozzáadással, hogy külön meghívóink és értesítéseink, egyfelől a lelkészi hivatalok utján, másfelől pedig egyenesen az értekezleti tagok és érdeklődők címére közvetlenül fognak szét küldetni.

Értekezlet előtt.

*Föl, tenni küzdeni a jelen s jövőért.
Föl a rideg közöny párnáiról:
Ne legyen senki, a ki elforduljon
Közérdekeink szent oltáritól,
Ugyis eleget álltak elhagyottan,
Vegyük körül hát lelkesedve mostan ...!*

*Föl, egyesüljünk szent célban mindnyájan,
Hogy megmenthessük a megmenthetőt,
Javítsunk sok hiányán jelennek,
És készítsünk egy áldottabb jövőt:
Melyben egyházunk mindenik sebére
Találjunk bizton gyógyító irt végre ...!*

*Napok s az évek múlnak, tünedeznek,
Tegyünk hát gyorsan a mennyit lehet;
A jót alkalmas áron is vegyük meg,
Mely eddig sokszor elmult, elveszett...
És küzdve-küzdjünk, míg érzünk szent vágyat.
Mig tart a nappal s lelkünk ki nem fárad..*

*De bár vágyunk van, vajha lesz-e erőnk is
Felrázni a szendergő lelkeket?
Hogy föleszmélvén, buzgó indulattal
Szolgálják ők is a közérdeket;
És lankadatlan küzdjenek is érte,
Mig megvalósul győzelmünk reménye?*

*Öt kérjük hát, ki egyedül segíthet,
Mert tőle jó csak áldás és siker.
Ki szent ügyében hozzá esd segélyért,
Ritkán jár az csalódás könnyeivel...
Sőt még az erőtlen is nyerhet erőt,
Ha törekvése kedves Isten előtt!*

Dénes József.

Hunyadi János temploma.

Lélekemelő, szép ünnepnek voltak tanúi és részei azok, akik augusztus hónap kilencedik napján Marosszentimrére utaztak az ottani magyar templom harangjainak hívására. A templomot korának legnagyobb magyarja, Hunyadi János emelte 1442-ben a törökön nyert győzelme emlékére. Még áll a kiváló hős Istenbe vetett erős hitének és a magyar nemzet nagy hivatásáról való benső meggyőződésének emlékjele, hogy hirdesse, éltesse és fejlessze a magyarság szellemét.

A templom áll, szépen csengő harangjaiból messzi hangzik a hívogató szó, messzi hangoztatja barátságosan hívogató, mély értelmű szavait: jertek, kik magyarok vagytok, mindnyájan s ne engedjétek pusztában elhangzani az én szómat, mert az én beszédem minden magyar emberhez szól, meg akarja rezegtetni minden magyar ember szívének hurjait.

Oh bárcsak hallaná meg és értené meg e szót széles-e hazában minden magyar ember s igyekezzék tőle telhetően segítségére sietni ennek a templomnak, a templomhoz tartozó, közben megszűnt s most ismét alakulóban lévő egyháznak, az egyházba tömörülni kész s lelkipásztort váró híveknek.

A haraugok szava elhatott a gyulafehérvári egyházmegye néhány hete megválasztott buzgó esperesének, Benedek Károly alvinci lelkésznek szívébe s hangjai onnan megsokszorozódva verődnek, terjednek, áradnak szét, keresve a szíveket.

Folyó hónap kilencedik napján már egybegyült egy kis lelkes serge azoknak, akik úgy érezték, hogy megértették a hívogató szót. A szomszéd egyházközségek hívei papjaik vezetése alatt adtak egymásnak találkozózt a történelmi emlékü templomban s kérték a kezdet kezdetén Istennek áldását. Megjelent Alsófehérvármegye fenkölt gondolkozása főispánja, báró Kemény Árpád, Nagyenyed s a vidék lelkes patriarchális családjainak férfi és nőtagjai s távolabbi helyekről is olyanok, akiket a nagy buzgóságu esperes munkája iránt való tisztelet, becsülés s a magyarság ügye iránt való lángoló szeretet vitt oda.

Az istentisztelet kezdetén Benedek Károly esperes áhitatos imában emelte fel a hívek lelkét az Atyához e régi, dicső korról regélő falak között. Utána Sebestyén Ferenc krakkói lelkész, egyházmegyei tanácsos mondott szép egyházi beszédet. Közben Kovács Károly, Szászsebes derék papja, az egyházmegye főjegyzője énekelt gyönyörű szépen egyházi énekeket. Majd az új kenyérre emlékezve az Uri szent vacsorában részesültek a hívek. Végül Benedek esperes adott hálát Istennek s buzgó fohászban kérte az Ur megsegítő kegyelmét a megkezdett nemes célu munkára.

Az egybegyült lelkes társaság még sokáig együtt maradt az istentisztelet után s a napnak többi részét az ünnepen szerzett mély benyomás hatása alatt töltötte el. Felemelő látvány volt az a kép, a melyet a társaság a szemlélőnek nyújtott. De itt nem volt senki, mert nem is lehetett pusztán csak szemlélő. Bármennyire igyekezett volna valaki elvonni magát a társaságtól, hogy a megfigyelőnek kínálkozó sok tanulságos, elbájoló, magával ragadó képeket szemlélje, a szemlélő szeme egyszerre csak megcsillant s a társaság úgy férfi, mint nőtagjait betöltő lelkesedés szent tüze meggyújtotta az ő szívet is. Mindannyiok lelkét az a forró vágy hatotta át, a minek az esperes hozzá teljesen méltó hitvestársa, lelkesedéstől ragyogó arccal e sza-

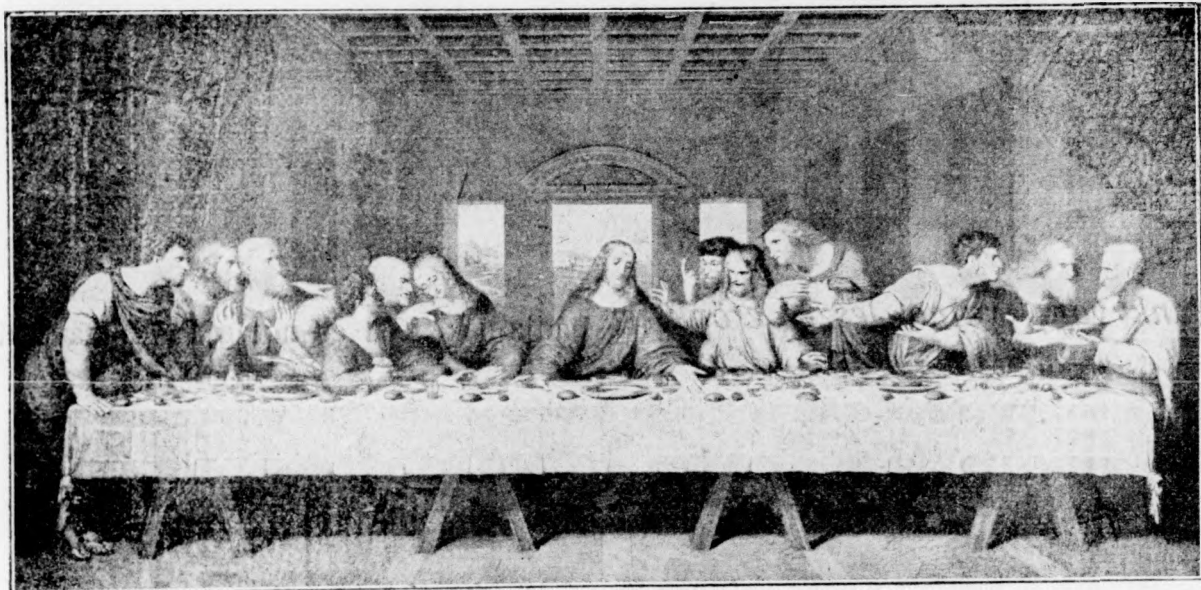
vakban adott kifejezést: vajha sikerülne e templomot romjaiból kiemelni s az 1848-ban megszünt anyaegyházat visszaállítani a magyarság erősödésére. De nem is lehetett volna ez másképen, mikor előljárt, példát adva a magas műveltségű, eszményi gondolkozású s minden jóért, szépért szívesen áldozó nemesszívű igazi nagyasszony, özvegy Kovrig Tivadarné urasszony önnagysága, a Benedek esperesné nevelőanyja, akit minden ismerőjének beesülése, mély hódolata vesz körül. Az örök ifju lelkű, gazdag kedélyű urasszony még azzal is igyekezett kifejezésre juttatni és a jelenlévőkben fokozni a magyarság ügye iránt való lelkesedést, — a mi neki minden szavából, minden nyilatkozatából akaratlanul is kiért, — hogy a régi magyar nótákat éneklő Kovács Károly lelkész énekének hatása alatt ő maga is résztvett az éneklésben. „De hát lehet-e nem énekelni és lelkesedni, mikor olyan szép s oly lelke-

sitő az a magyar nóta?” Ezek az egyszerű, kerestlen szavak jellemzik legjobban a nagyasszony szíve mélyében gyökerező, őszinte honleányi érzületét.

Az ünnepre összegyűlt társaság eloszlott, elszéledt de mindenik tagja vitt magával valamit abból a lélekből, abból a szellemből, a mely a Hunyadi János magyar szívet dobogtatta s a mely az ottani csekélyszámu magyarság megerősítésére megindult munkában a vezetők nemes törekvéseit megszenteli.

Aki úgy érzi, hogy mint a magyar haza hűséges fiának neki is szól a Hunyadi János templomának harangszava, ne késekedjék részesülni abban az örömben, hogy bármi parányi mértékben hozzájáruljon a magyar templom helyreállításához s az egyház megalkotásához.

Dr. Fazakas József.

Leonardo da Vinci: Uri szent vacsora.

Az új pap.

III.

A beiktatás.

Pókafalván a papválasztás után sem szűnt meg egészen az izgalom. Gerzson kevés számra apadt hívei között tovább is hintette az elégedetlenség konkolját. Azt híresztelte, hogy nem volt szabályszerű a választás, az urak erőszakoskodtak és ezért többet kényszerűségből szavaztak Zentai Péterre; de ő megfellebbezi a választást és biztos benne, hogy az egyházkerület megsemmisíti azt. A tudatlan nép hitt az ámitónak és méltatlankodásának zavargásokban adott kifejezést, a miért azután többeket a községi előljáróság meg is büntetett.

Igy teltek a napok Pókafalván változatokban gazdagon; míg a helyzetben egyszerre csak változás állott be; ugyanis megérkezett a Püspök válasza Sándor Gergelyhez. A Püspök örömeinek adott kife-

jezést válaszában a választás sikere felett és ígéretét tett arra nézve is, ha Isten egészségének kedvez Zentai Pétert személyesen fogja beiktatni új állásába, mert részt akar venni a gyülekezett örömeiben.

A hír, miní futó tűz terjedt el a községben és Gerzson Antal hitelét hívei előtt nagyban csökkentette, mert ezek úgy vélekedtek: „mégis csak derék embert kellett, hogy Gergely Nagyságos Úr választasson, mert különben a Püspök ur nem jönne le személyesen, hogy őt állásába beavassa“!

Mindez azonban Gerzson Antal komolyságát nem hűtötte le, fontoskodó arcal mondogatta mindenfelé: Nő hiszen, majd meglátjuk. Bizzanak csak kentek, van is eszében a Püspök urnak, hogy egy kis falusi papocskára beiktatására lefáradjon. Ez csak az urak meséje ismét, hogy a népet lecsendesítsék. A midőn pedig eljön a nagy nap, majd előállanak, hogy a Főtiszteletű Úr nem jól érzi magát azért nem jöhet le. Azután az esperes ur szépen beiktatja az új pa-

pot és punktum. Hej, atyafiak jól ismerem én az urak fogásait, sokat forogtam közöttük!”

De hiába bölcsekedett Gerzson, a pókafalviak örömét jóslataival nem tudta lehűteni, mert nagyobb volt már a népben a vágy a főpásztort látni, mint a hajlam a kételkedés befogadására.

És ez természetes is . . . Husz év óta nem volt Pókafalván Püspök, az öregebbek sokat beszéltek a püspöki látogatás kedves napjairól és az elbeszélések úgy csengettek vissza az ifjak lelkében, mint megannyi bájos tündér mese. Most megláthatni a püspököt és hallani apostoli szavait, boldogító reménye lett az egész gyülekezetnek.

letes Urunkat ne csak jó szóval, hanem a szeretet és ragaszkodás adományaival is fogadjuk.

Kellemesen lepte meg a presbyterium tagjait a szép ajánlat, mert minden szónál ékebben beszél a tett. Az is igaz másfelől, hogy a szép tett hatás nélkül ritkán marad. Így történt azután, hogy Mátéfi Károly orvos, a jelenvolt urakkal egy-két szót váltott és azután felszólalt: mi pedig a többi közbirtokosok, a felajánlott két ökör mellé két tehenet állítunk, hogy teljes legyen Tiszteletes urunk gazdasága. Nem ok nélkül mondják, hogy a jó példa ragad, mert most is bevált. Megszólalt Katona János kurátor uram is. Én pedig ígérem, hogy mi a földműves nép és a mi

Kálvin

Holbein festménye. A kép eredetije a szászországi egyházi főtanács üléstermében.

A felszólamlási idő leteltével összegyűlt ismét az egyháztanács és kimondták az új pap meghívását. Egyben egy levelet irtak hozzá, melyben kérték, hogy állását minél előbb foglalja el.

E határozat hozatala után Sándor Gergely a következő kijelentést tette: Szeretett hittestvéreim az Urban, emlékeznek, hogy minő ígérettel éltem Gerzson Ántallal szemben az előkészítő közgyűlésen? — hát én fentartom ígéretemet, természetesen nem az ő javára, mert ő ugyancsak kinem érdemelte azt — hanem hajlandó vagyok új Tiszteletes Urunk javára két szép ökröt megérkezése napján a papitelek istállójába beállítani. Azt akarom, hogy Kedves Tiszte-

asszonyaink a papi kertet megműveljük ama napra, az udvaron lesz apró majórság, az ólban néhány sertés. Mint jó emberekkel szokott nagy elhatározások alkalmával történni, kipirult az egész presbyterium arca és az atyafiak szeretetteljes bensőséggel szorítottak egymással kezét.

Ezután Sándor Gergely előterjesztette a Püspök levelét, ez fokozta még igazában az örömet. El is határozták, hogy kitesz magáért Pókafalva, a püspök-választás nagy napján!

Zentai Péter levele a presbyteriumhoz április 10-én érkezett meg, melyben tudatta, hogy május 14-én foglalja el állását. Majd levele folyamán meleg szavak-

ban köszönte meg az előlegezett bizalmat és Isten minden áldását kérte a gyülekezetre, melynek az Ur rendelése szerint való hű pásztora akar lenni, mint szeretett atyafiainak.

. . . Az idő gyorsan telt, a falu népe pedig épp oly gyorsan készült papja méltó fogadására.

Ugy is nézett ki a papi udvar és melléképületei, mint egy régr gazdaság, volt ott minden, ami egy gazda szívének kívánatos. A kert pedig virult, mint egy kis paradicsom.

Tehát a presbyterium beváltotta szavát, — a nép pedig talán Gerson hecei folytán, — még hivebben

tottak: egyet a község végén, a másikat a papilak és templom közén, mindkettő pompás alkotmány volt.

Szombaton aztán ragyogott a község a tisztaságtól. Délután megérkezett a Püspök. A vasuti állomáson szép beszéddel fogadta az esperes. Azután megindult a hosszú kocsisor. Elöl Sándor Gergely gyönyörű négylovas fogata vitte a püspököt. Kétfelől a falu legénysége festői népviseletben, déleceg lovakon, követte a menetet. A falu végétől, a pártás leányok, a Püspök utjába virágot hintettek. A papilak előtt sorban az iskolás növendékek és a falu népe nagy tömegben várták a kedves vendéget. Midőn feltűnt a

Luther

követte vezéreit, úgy, hogy már a végén Sándor Gergely mondotta: Már elég is lesz atyafiak, van itt minden, még háziörző eb is.

Másnap presbyteri gyűlés volt, sok sürgős megbeszélési való volt: hisz jön a Püspök! A gyűlésen mindent meghánytak-vetettek, a szerepeket maguk közt kiosztották és azután békésen szétosztottak, illetve haza kísérték a Tiszteletes urat.

Pénteken megkezdődött a takarítás: az udvarokon, a házakban, az utcákon; még a gyermekek is utigyomot téptek, hogy minden tisztességgel legyen. A férfiak, a diszkapukat készítették és a teplot, iskolát, községházát diszítették. Két diszkaput álli-

menet, a hegyek ormán zúgtak a mozsarak, a templom harangjai megkondultak és a sok száz ajk hangos éljenzésben tört ki. Mikor ismét csend lett, az új pap mondott meleg köszönetet a Püspök urnak, hogy megtisztelte látogatásával az egyházat. A Püspök válaszában atyailag emelte ki azt, hogy jött, mert szive hozta, hogy az új frigyre, mely a nép és új papja között köttetik, ő adja az áldást . . .

Másnap 9 órakor kezdődött az istentisztelet. Messze vidékről eljöttek a papok és a nép, résztvenni Pókafalva örömeiben. A midőn a Főpásztor papjai kíséretében belépett a zsufolásig megtelt templomba, felzendült az orgona méla, ájtatosságra hívó hangja

Éz sok száz ajkról égfelé tört a szentdal: Tebened biztunk elejétől fogva... A nagy gyülekezet hangulata magasztos volt, ott ragyogott minden arcon az élő hit ihlete.

Most betöltötte a tért a Főpásztor imája, átjárta a lelkeket és ragadta magával, fel a mennyek zsámlyáig. Iktató beszédében szólalt a püspök a hivekhez és a pásztornak egymáshoz való viszonyáról, melyben a vezető lélek: az igazságszeretetet kell legyen. Beszédét azzal végezte: „Atyámiai, az igazság és szeretet Istene szeret titeket, hogy adott nektek hü szívü lelképástort. Téged is óh szolgatársam szeret az Úr, hogy adott a te őrizeted alá, ragaszkodó lelkü atyafiakat! Legeltesd azért az Urunk nyáját, ékes mezőkön. Ti pedig szeretett atyámiai, hallgassátok az Isten beszédét alázatos szívvel, hogy vehessétek Istennek megsegítő kegyelmét egyen-egyen és családonként.

A főpásztor után Zental állott a szószékre, hogy beköszöntőjét elmondja: Szép, férfias alakja, oly jól illett az ékes katétrába. Kedves olvadékony hangja úgy rezgett a lelkek hurjain, mint mennyei üzenet, beszéde úgy odasimult a Püspök beszédéhez: mint lélekhez a test, mint ígérethez a teljesülés. Hatása alatt minden lélek meg volt győződve, hogy Pókafalva Istentől ihletett papot kapott.

Istentisztelet után a Püspök meglátogatta a hiveket, mindenkire volt egy-két kedves szava és a hivek boldogok voltak, hogy láthatták lelki vezérüket, hallhatták bölcs szavait.

Ebédhez Sándor Gergely szép kertjében volt terítve. Az első felköszöntőt a kázigazda mondotta magas vendégére. Felmutatta: „hogy a mai korban mily nagy szükség van ihletet vezérekre, akik szavukkal, életpéldájukkal irányt szabjanak az embereknek a helyes élelfolytatás utáiban. Mint mondá: kálvinista egyházunk dicső multja, egyházunk lelkes vezéralakjai önfeláldozó munkásságának köszönhető, jövőnk is csak e történeti alapon virulhat fel. Istennek kiváló ajándéka a mi püspökünk, aki az evangelium lelkével felkeresi az ő nyáját: hitben erősíti a gyengéket, lelket önt a csüggedőkbe, a bánkodókat vigasztalja, a tudatlanokat tanítja és így építi lelkész társai mellett az anyaszentegyházat Isten dicsőségére és magyar hazára. Szavait pedig így fejezte be. Az Isten sokáig éltesse a mi szeretett főpásztorunkat. a legelső magyar papot, hogy Erdély minden ref. közössége úgy szerethesse őt, mint Pókafalvának népe' kívül nagy jót cselekedett.

Utánna a Püspök feiköszöntése következett. Sándor Gergelyt éltette. Köszöntötte őt, mint egyházas lelkü férfiut, ki fáradságot és áldozatot nem kímélve, munkálkodott e mai nap sikeréért. Az ő egyéniségének lehet — mint mondá — tulajdonítani, hogy Pókafalván ma egyetértéssel ünnepel a nép és az ünnep elmultával egy lélekkel fog a hitélet építésének munkájához.

Egy ilyen ünnepélyen — folytatta — már a közhangulatból, ki lehet érezni a jövő reményeit. Pókafalva népét e napon: megnyugvás, bizalom, élő reménység tölti el és e lelki hangulat a legnagyobb biztosítéka a gyülekezet jövő fejlődésének. Ha végignézi Sándor Gergely hitsorsosain, öröm töltheti el a lelkét, mert a papválasztás vezetésével, jó munkát végzett. Ezután kívánta, hogy sok hozzá hasonló pátronust adjon az Ur anyaszentegyházunknak gyülekezeteink javára.“ A Püspök szép beszéde után a falusi atyafiak szeretetük jeleivel vették körül Sándor Gergelyt: éltették, még kezeit is csókolgatták.

Hétfőn elutazott a Püspök. A bucsuzásnál megáldotta az ő népét, azután a vonat tovarobogott. Elmultak a szép napok, de annak emléke még máig is él a nép lelkében. Es a csendes estéken az öreg apa el-el beszéli fiainak, hogy volt, mint volt ama szép napon és azután hozzá teszi: bizony fiaim legszebb vallás a mi vallásunk, mert még püspökünk is olyan egyszerű jó ember, mint papunk, csak lelke világít és szava gyógyít, mint az áldott nap.

Pécsi Árpád ref. lelkész.

(Folyt. köv.)

Isten ígéje.

Én vagyok a mindenható Isten; járj és légy kegyes!

Igy szól az Ur; Én vagyok az első és én az utolsó. Kezem veté fel a föld alapját és jobbam terjeszti ki az egeket; ha én szólitom őket mind itt állanak. Én vagyok ki a világosságot alkotom és a sötétséget teremtem; ki békességet szerzek és gonoszt teremtek; én vagyok a Jehova a ki mindezt teremtem. A ti gondolataitok nem az én gondolataim és a ti utaitok nem az én utam. A mint magassabbak az egek a földnél, aképpen magasabbak az én utaim a ti utaitoknál és gondolataim a ti gondolataitoknál.

Ézs. 48, 12; 45, 7; 55, 8.

Csendesedj el szívem, szedd össze magadat és imádkozzál az Uristenhez. Az előtt állsz, a ki előtt meghajol az ég és a föld. Az ő parancsolata szerint futják meg pályájukat a csillagok, neki ad hálákat a mező maga pompájában és minden a mi él és mozog, az ő örökkévaló törvényeinek engedelmeskedik. Mert ő az Ur, a mindenható Istent a ki által minden dolgok lettek.

Megalázza magát előtte minden a mi csak a legkisebb belátással is bír. Senkisémet dicsekedhetik az ő erejével és senkisémet dacolhat az ő akaratával. Ő, a mi Istenünk, ő teremtett minket és a mivel bírunk, mind az ő adománya. Előtte olyanok vagyunk mint a semmi és az ő segedelme nélkül nem juthatunk

előre. Minden tudásunk előtte mint a homályosság és a mi bölcsességünk mint a gyermek beszéde. Egyedül ő tudja a jövőket és a mi sorsunk is az ő mindenhatóságának kezeiben van. Ő szabja meg a népek életét s a szegényekkel és elhagyottokkal ő cselekszi meg, hogy azoknak is jól menjen dolguk.

Ekkora mindenhatósággal szemben: akarata ellen szegüljek és csak saját belátásom szerint járjak? Ne vegyem számba az ő törvényeit, a melyeknek pedig az egész világ engedelmeskedik? Pereljek vele és okosabbnak mondjam magamat nálánál, hogy én mindant jobban tudok?

Nem! Nem ismerek más utat, mint a melyen ő vezet; jobbat, mint a melyet ő cselekszik vélem. Egész szívvel megnyugszom az ő akaratán és a mint az ő része vagyok külső természetnél fogva, úgy lelkem egész benső vágyakozásával átadom magamat neki, hogy az én akaratom mindenben megegyezék az örök szent isteni akarattal. Övő életem, övé halálom

Mindenható örökkévaló Isten, égnek és földnek Ura! Látsz engemet, számon kéred cselekedeteimet és megítéled szívemet. Oh engedd, hogy félretegyek mindent a mi tévedésbe ejthetne, örömet, bánatot, e iöldi dolgok minden jelenségeit, a melyek tiszta érzelmeimet megrohanták. Engedd, hogy szívem hozzád terjen. Te vagy az én Istenem; mire vágyjam többre? Segíts hogy egészen tied lehessen; igazságod legyen lelkem világossága, akarata az én életem s hogy egyesülhessek veled, ez legyen legfőbb boldogságom!

(Wimmerből.)

Tóthfalusi József.

Kegyesség útja.

Mit teszel Ő érette?!

Egy hívő fiatal ember halálos ágyon feküdt, betegsége idejében tért meg s talált békét az Urban. Egy napon édes anyja a mellék szobából így hallja őt kiáltani: „Elveszett, elveszett; hiába, elveszett!“ Aggódom siet hozzá édes anyja: „Fiam, édes fiam, csak nem vesztetted el a Jézusban vetett hitedet?“ „Nem, édes anyám“ — felel a beteg — „teljes bizalommal megyek az örökkévalóságba, mert tudom, hogy a Jézus megváltott engem. de az életem, mely hiábavaló volt, elveszett. Huszonnégy évet töltöttem és semmit sem tettem Ő érette. Önmagamnak éltem s a világnak és csak későn adtam át magamat Neki. Ő elfogadott, de én sem tettem érette, ezért van egy elveszett élet mögöttem.

Legyen ez egy ijesztő és egyszersmind buzdító példa az ifjak számára.

Fiatal leányok! Ifju emberek! Még ma adjátok magatykat át Neki; mindennap elveszett, melyet nem Neki éltek. Boldogok, a kik ifjai erőiket az Urnak szentelve, korán beoltatnak és sok gyümölcsöt teremhetnek.

A divat.

Egy vidéki keresztyén ember városi urak társágába került egy lakoma alkalmával. Amint betálaták az ételt, a társaság tagjai azonnal hozzáfogtak az evéshez. A mi vidéki emberünk pedig imára kulcsolta kezeit, elmondá asztali imáját s csak azután evett. Erre a társaság egyik tagja gunyosan kérde tőle:

„Nemde bácsikám, kigyelmeteknél még mindig a régi divat szerint megye ugy-e? Ott még mindig imádkoznak mindnyájan?“

„No ezt nem gondolnám, — felel az öreg — Van néhány szarvasmarhám, azok soh'sem imádkoznak, midőn enni kapnak. Ők bizonyára az új divathoz alkalmazkodnak.“

Ez a felelet elszégyenítette a gunyolódót.

H i r e k.

Olvasd a Bibliát.

Jézus az igaz szőlőtő.

Márk. ev. 15. 2—8.

Jézus halála előtt utoljára volt együtt tanítványaival. Sokszor beszélt hozzájuk példabeszédekben, összehasonlította a jó pásztorral, vizzel, kenyérral stb; mindazokban a hasonlatokban azt mutatta, hogy mit tesz ő mi érettünk, de mikor mikor most a szőlőtővel összehasonlítja magát, azt adja tudtunkra, hogy mitvár mitőlünk, ha már az ő tanítványai akarunk lenni. Megmutatja, hogy az ő vele való közösség gyümölcsöt kell hogy teremjen, máskülömben nem tartozunk hozzá, méltók sem vagyunk az ő nevet viselni.

A r a n y m o n d á s : Én választottalak titeket és rendeltelek titeket, hogy elmenvén gyümölcsöt teremjenek és a ti gyümölcsötök megmaradjon. Ján. ev. 15. 16.

Oktató jegyzetek.

I. Az igaz szőlőtő. Az Izrael népe is szőlőtő volt (LXXX. Zsolt. 8—11.); de annak vesszei nem termettek jó gyümölcsöt, csak vadszőlőt. Jézus az igaz szőlőtő s a vesszők mind azok, akiket megváltott s a kik igazán hisznek ő benne. A vesszők töle nyernek életet, csak addig virulnak, a meddig ő vele összeköttetésben vannak, a mig Jézus táplálja a mi lelkeinket az élet vízával és az élet kenyérével. Mi vagyunk-e ilyen élő vesszők? Elszakadtunk-e minden más avdászólótól és Krisztusban élünk-e és ő mibennünk?

II. A terméketlen vessző. A szőlőtő csak a vesszőkön terem gyümölcsöt. Mi tőlünk emberektől várja az Isten, hogy őt dicsőítsük e földön, nemesak levelekkel, hanem gyümölcsele. Hogy miféle gyümölcs az, lásd Kolosséb. lev. 1. 10. 1. Miért van az, hogy uem mindenki termékeny vessző? B szőlőhegyen némelyik vesszőt meglepte a penészgomba, vagy a gyökereken rág valami féreg s elvonja a nedvet. hogy ne jusson a vesszőhöz. A keresztyén ember terméketlenségének oka a bűn; néha olyan, a miről mindenki tud, néha oly vétek a mit titkon rejtegetünk szívünkben. Némelyik elbizakodva, önmagától és önerejéből akar gyümölcsöt teremni; Jézus nélkül semmit nem cselekedhetünk. A terméketlen vesszőt elvágják és tüzre vetik. (L. Ezékiel 15. 1—4. Miután belsőleg már elszakadt a Krisztustól mindig jobban eltávolodik tőle s a vége az örök halál.

III. A termékeny vessző. Ez maradt a szőlőtövön; minden nap újra Jézushoz fordul új életerőért; s ezt Jézus soha sem tagadja meg tőle. Az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet s kegyelemért. Bár nem tökéletes még a

gyümölcs, sok hiba és véték van még bennünk — de ha Jézusban maradunk, akkor mindig jobban megtisztulunk; a Krisztus vére elmosza vétkeinket; Isten az ő igéjével mint a kétélű fegyverrel megítéli gondolatainkat, szívünket; sőt sokszor szenvedésekkel sujt, hogy több gyümölcsöt teremjünk. (Péter II. 1. 1., 3—8) És ha mi megmaradunk a Krisztusban, ő is megábrázoltatik bennünk (Gal. 4., 13.) s így a mi gyümöléseinkkel Krisztusnak jó illatja leszünk Isten tisztességére. (II. Kor 2., 15.)

— **Belmissziói kiállításunk.** Az egyházkerületi egyházi értekezlet marosvásárhelyi közgyűlése alkalmából rendezendő belmissziói kiállításunk széles körben kelt érdeklődést és figyelmet. A *Brit Biblia Társaság*, az *Angol traktátus társaság*, a németországi *vasárnapi iskolai szövetség*, a keresztyén ifj. egyesületek *Genfi központi hivatala*, mind szíves készséggel helyezték kilátásba részvételüket és támogatásukat.

— **A Képes Szent Biblia mellékletei** Előbbi számunkban közre adtuk a magyar Képes Szent Bibliáról szóló tájékoztatást. Mai számunk illusztrációiban pedig bemutatjuk azokat a képeket, amelyek közül egyet minden utánfizetés nélkül, szabad választásukra bizva kapnak a remek bibliai mű vásárlói. A képek mind eredeti festmény másolatok s oly nagyságban készültek, hogy bármely előkelő lakás diszél foglalkozni.

— **Kérés a 'Vasárnap' olvasóihoz.** Szeretettel kérjük lapunk olvasóit, hogy szeptember 8—10 napjain Maros-Vásárhelyt tartandó egyházi értekezleti közgyűlésünkön leendő részvétel céljából minél számosabban jelentkezzenek. Szerkesztőségünk kedvezményes vasuti-jegykről és elszállásolásról szívesen gondoskodik.

— **Az idei katolikus nagygyűlés.** Az országos katolikus szövetség, mint a katolikus nagygyűlések rendezője, ma tette közzé, hogy az idei katolikus nagygyűlés szeptember 13. 14. és 15. napjain lesz Budapesten a városligeti iparcsarnokban. A nagygyűlés vázlatos előrajza a következő: 13-án, eukarisztikus körmenet. Ugyanazon a napon a pápai jubileum diszülése és ünnepi fölvonulás 14-én, délelőtt a szakosztályi ülések, középponti jellegű egyesületek kongresszusai. Délután az első nyilvános ülés. 15. é. kedden délelőtt a második, délután a harmadik nyilvános ülés, mely utóbbit zárt ülés előzi meg. Az általánosan program keretén alakul meg az Országos Katolikus Diákszövetség, ugyanakkor alakul meg a Katolikus Iskolaegyesület is. Látnivaló ebből, hogy a katolikusok az idén is nagy erővel tartják meg nagygyűléseiket s újabb szövetségeket alkotnak, melyekkel minél több embert vonnak be a klerikális, fekete gyűrűbe. És mi még most is várunk, egymással civakodunk!

Ország-világ.

A tiszántúli református püspökválasztás. Debrecenből jelentik: A tiszántúli református püspökválasztás, amely a jelöltek nagy száma miatt annyira foglalkoztatta a református egyházi és világi köröket, befejezés-

hez közeledik. A szavazatok beadásának határideje f. hó 15-én lejár és ekkor kezdi meg munkáját gróf *Degenfeld* József főgondnok elnökleite alatt a szavazatszedő bizottság. Egészen megbízható forrásból szerzett információk szerint a beadott szavazatok eddigi arányáról a következőket közölhetjük: Beadott összesen 525 szavazat. Ebből *Balthazár* Dezső dr. kapott 184-et, *Dicsöffy* József 177-et, *Eröss* Lajos 94-et, *Dávidházy* János pedig 63 szavazatot. Jutott még szavazat *Domby* Lajos espéresre, *Sas* Béla és *Balogh* Ferenc theologiai tanároknak. Minthogy a jelöltek egyike sem kapott ilykép abszolút többséget, az egyházkerületi közgyűlés újabb szavazást fog elrendelni.

Ezt a második szavazást, mint értesülünk, ismét elkeseredett választási harc fogja megelőzni, mert *Balthazár* és *Dicsöffy* pártjaihoz ismét körülbelül egyenlő számban fognak csatlakozni a többi szavazatok. A választás kimenetele iránt az egész református közvéleményben igen nagy érdeklődés nyilvánul-

Tisztasága **30.000** koronával szavatoltatik.

A konyhában és házban

mindent, ami egyáltalában mosható és tisztítható, csakis

Schicht szarvasszappanával

tisztítsunk. E szappan évtizedeken át folytatott beható és lelkiismeretes tanulmányozásnak eredménye. Mosóereje rendkívüli, szavatolt tiszta és ment minden káros keveréktől. Gond nélkül használható tehát minden tisztítási célra, még ott is, hol közönséges szappan felmondja a szolgálatot vagy különös gondosság szükségeltetik.

